

Reproducció de: Martí y Julià D. Per l'Escola Biològica Catalana. *Anal's de Medecina*. 1907;1:43-54

ANAL'S DE MEDECINA.—43

PER L'ESCOLA BIOLÒGICA CATALANA

pel Dr. D. MARTÍ Y JULIÀ

La Medicina, com totes les ciències, se troba en període de formació y pertant en un estat de rectificació seguida. Diguém, tot d'una, que aquest procés de formació, que aquesta amohinosa rectificació que no para, serán perdurables, car l'enteniment humà tindrà sempre al seu enfront quelcòm desconegut, quelcòm indesxifrat, dones que passa que les veritats noves mostren la falsetat de les velles, esperant les veritats de darrera hora que una nova afirmació les rellegui al museu servador de les hipotesis mortes. Y es que les veritats son sempre hipotesis actuals y senzills estats de coneixement, trazitoris, de la ciència. Ni les mateixes ciències dites exactes s'en escapen d'aquesta inestabilitat dels dogmes; tot se trasmuda y tot passa; l'evolució y l'avens se realisa a totes les activitats biològiques, y fins a totes les energies de la naturalesa; son paraules expressió de vanitats y petites superbiositats humanes aqueixes afirmacions que son decretades incontrastables; son pures ilusions d'imaginacions dominadores aqueixos calificatius que volen fer semblar que hi han disciplines científiques a les que, o poc menys, s'hi ha posat la bandera triufanta de la termenació, que hi han ciències que's poden anomenar exactes per esser fonamentades en principis axiomàtics y perdurables. L'evolució y el desenrotll dels coneixements humans no tenen, ni tindrán fi, car suposant que pel seguit avens fos possible arribar a coneixer del tot la Naturalesa y les lleys totes qui la regulen, tampoc per axó assoliria jamay l'enteniment humà la plena conexensa de la veritat, perque la veritat tot essent absoluta evoluciona y's transforma sense parar en les seves formes externes, y la mateixa acció del progrés que determina l'home y fins les mateixes veritats tranzitories que va descobrint creen y determinen nous processos y noves formes de les energies naturals, y si no les creen y determinen directament afavoreixen els processos de transformació, que serán sempre negrors de desconexensa en les brillantors de les veritats descobertes.

Pera l'home no n'hi han de veritats absolutes: els matexos dogmes axiomàtics de les ciències exactes son hipotesis que satisfán les condicions dels problemes y les exigenses dels nostres conexements, al cap de vall convencionals; les ciències biològiques també's tenen aqueixos dogmes axiomàtics que semblen

44.—ANALS DE MEDECINA

únies pera resoldre problemes y corresponen galanament al saber dels homes. La diferència esdevé de la durada, dones que per la major rapidesa d'evolució o, potser millor dit, per la major inestabilitat dels fenòmens positius de la vida l'hipotesis d'avuy, que pera l'objecte de l'especulació y fins pera les aplicacions pràctiques satisfà el nostre esperit, tal y com les dites veritats absolutes de les ciències exactes, demà ja es substituïda per un altra que també serà de poca durada, mentres que la major lentitut de les ciències exactes, determina major vida en l'efectivitat dels dogmes donantlosi aparença de definitius.

Y are femne una d'affirmació. Sense negar l'inconsistència del criteri medic circumstancial, s'ha de dir ben clar, pera que tot-hom ho entenga, que de fet, essencialment, els dogmes mèdics no's trasmuden tant com els llecs, y fins molts metjes, creuen. No perque una dona mudi sovint de vestit d'exa d'esser la matexa dona, malgrat que externament y de lluny puguém, moltes vegades, desconèixerla. En les coses de la Medicina passa lo mateix: molts canvis en la extern, molts vestits diferents, en el fons, pero, hi resta casi incommovible una matexa veritat, que analisantho be, te tanta durada com els dogmes de les ciències exactes, y que ab una mica de bona voluntat, fins podria ésser expressada en forma axiomàtica y concretada en teoremes.

Per axó passa que'ls metjes que's fixen tan sols en lo extern, en l'hipotesis, es troben molt per sota dels metjes que tot concedint a lo contemporani, a la doctrina científica actualista, l'importància que en realitat te, no s'obliden de lo fonamental, de lo ferm, de lo que's pot dir axiomàtic, de lo que's pot representar per una fórmula algebraica iguala fa mil anys que ara y que d'aquí mil anys, y que no's pot demostrar per l'experimentació de laboratori, si be l'observació y l'experimentació humanes y socials afirmen la seva certesa y'l seu caracter d'indueció fonamentada en la positivitat dels fets, en la vera positivitat, car l'experimentació de laboratori patex el greu defecte d'esser quelcóm convencionalista. L'experimentació es un procediment preciosissim, ho afirmo y en soch decidit defensor, pero ho haig de dir que s'ha d'afinar, que la vera experimentació passa d'esser un ideal irrealisable perque millor que les analogies dubtoses que avuy son elements de l'experimentació, son els elements iguals, l'estudi dels processos y dels fenòmens biològics en les condicions precises y exactes que son necessaries pera conèixer la veritat referenta als fets y problemes concrets que aspirém a desxifrar.

El culte a lo extern, a lo circumstancial, a lo que no passa de fenomen accidental ha sigut causa de moltissims erros en les ciencies biològiques. Aquest cultualisme ha d'esser combatut, car per ell es deviada la ciencia y sobre tot les aplicacions pràctiques. Son els simplicistes els fervents conreusadors del cultualisme, car la complexitat dels problemes biologics els amohina, exigex esfors mental y fins tremp de sentiments, y la llur impotensa psiquica els empeny a lo planer, a lo que ab prou feynes exigex activitat sensorial, a lo que's resol ab l'aplicació de fórmules fetes, a lo que no determina una formal inducció.

Aquest cultualisme, aquest desentendres de plantejar problemes biològics, l'errada concepció antiga per la qual la Medicina es ciencia y es art, essent lo cert que sols es ciencia dones que l'acte clinic es un dels actes científics mes interessants, mes complexes y mes enlairats que's poden realisar, es la causa fonamental dels criteris errats que arriben a semblar dogmes y per els quals la funció clinica es convertida en vulgarissima acció curanderista. Ja a saber que a n'els evangelis de la ciencia els principis s'hi sostenen ab integritat y puresa, mes els cultualistes el desconexen, o no'l volen entendre el dogma científic y's circumscriuen a fer aplicació de la concepció actualista, y de vegades, y axó es forsa pitjor, la llur acció clinica s'inspira en la vulgar heretjia que ha propagada qualsevulga heterodoxe ab mires econòmiques, o en les extraordinaries afirmacions fisio-patològiques y patogéniques que asseguren l'acció específica dels medicaments preparats, molts cops ab concell de metje, per els trusts farmacéutics y químics d'acció internacional. Confesém que's una vergonya pera tots els pobles del mon, aquest negoci que ab periodiquets y grans anuncis se fa, sacrificant salut y vida humanes.

Cal preguntarnos, pero, si l'hipotesi biològica actualista es una arbitrarietat o be queleóm producte natural d'estats socials. Jo m'ho miro sempre ab respecte tot lo que, regonexent que's sols actualista, impera temporalment en l'apreciació mèdica dels fets patològics y fins dels fets biològics socials. La vida essencialment es sempre el matex y únic fet, mes les seves manifestacions, les seves activitats, la seva funció transitiva se transforma seguidament; per axó es encertat pensar que les doctrines

46.—ANALS DE MEDECINA

biològiques y mèdiques dominantes a cada època son les corresponents a les respectives modalitats externes dels fenòmens biològics. Fixantshi be's veu que d'una banda els falsos dogmes actualistes no ataquen may les concepcions biològiques fonamentals, els que'm podríem dir axiomes de la ciència, y que d'un altra banda l'aplicació dels dogmes actualistes no perjudica a l'humanitat car *malgrat ells* es un fet positiu l'haver augmentat el terme mitj de la durada de la vida an els pobles civilisats. No vol, ni pot, significar axó que hi hagi a la naturalesa un determinisme que fassi naixer a la consciència de biòlegs y de metges l'hipòtesi convenient a cada època; jo'm penso que's una prova positiva de l'acert de l'investigació científica que per sofrir la natural acció de la circumstancialitat biològica modifica seguidament l'element oportunista del dogma fonamental. Ademés l'avens científic resol sense parar problemes y fa que n'apareixin de nous y no sospitats y es ben clar que'ls problemes resoltos cambien les condicions de la vida tot penetrant cada cop mes an el fons de la veritat y determinant accidentalitats biològiques noves. No ho es, donchs, l'actualisme tan sols una hipòtesi de moda, es un fet positiu, es un període necessari de l'evolució de la ciència y coherent ab les transformacions externes de la vida a l'individu y a la societat.

La funcio medica ha d'esser tan dogmática com actualista, potser mes dogmática que actualista, pero concedint sempre positiva importansa al actualisme. Aixó es lo verament científic. Me sembla que no cal dir que sols me refereixo a l'actualisme científic que no pot esser confos ab l'actualisme industrial, que'l pateix la Biologia y la Medicina, com el pateixen totes les ciències. Aquest criteri que jo'm penso que's ben científic ens condueix a afirmar que no hi han malalties, que sols hi han malalts y que, per tant, l'especificisme terapèutic es una falsetat científica com a positivitat clínica. Pera l'objectivitat didáctica esta clar que's fa necessaria certa catalogació y cert taxonomisme, car sols ordenantla es com tota disciplina es integrada per l'psiquisme humà. Mes passa que l'ensenyansa de la Medicina pateix arreu d'una inesplorable deficiència. S'estudia el proces morbos y's classifiquen els malalts per malalties, per la causa morbosa podríem dir, per un sol dels dos elements del problema patològic, y's prescindeix en absolut del subjecte, de l'organisme en el concepte de la seva qualitat biològica; sembla com si el subjecte fos eternament immutable, essent precisament el subjecte l'element mes inconstant del problema, el que no es dues

vegades igual. ¿Perque a l'ensanyansa de la Medicina se facilita el coneixement complert abastament de la malaltia y 's prescindeix en absolut del subjecte? Donchs jo afirmo que l'anatomia y la fisiologia y fins la patologia general, fan coneixer un subjecte abstracte, ideal, que no existeix, no ha existit, ni existirà may; un subjecte que 's una lamina d'un atlas d'anatomia, que 's un automata marvellós de funcions humanes, que 's un medi extraordinari d'experimentació morbosa a gust de la doctrina de la epoca y de l'hipotesi del mestre, pero que no es may l'home de carn y ossos, may igual, ab anatomia, fisiologia y reaccions patològiques propies, individualíssimes, diferentes a través dels temps y en cada cas, y qui es el veritable subjecte de la Medicina. Els metjes saben malalties y no saben res dels homes qu' estan malalts. Ja ho se que 's diuen quatre vulgaritats adotzenades de temperaments y constitucions, que no passen de frases demostratives d'una ignoransa absoluta; lo cert es que 'l coneixement de l'individualitat humana, coneixement positiu y científic manca. El cas clinic no es altre que una individualitat sempre variable, modificada per pertorbacions de qualitat y intensitat axismateix inconstantes. Y que vagin dihent que 's art y no ciencia la practica de la Medicina, la clínica, havent de resoldre un problema científic y necessitant de series induccions el coneixement dels elements que 'l constitueixen. Seria art, si l'home fos el ser immutable que les deficienses de la didactica mostra y si les morbositats fosin tambe invariables; seria molt senzill aqueix art medic, que ho tindria tot catalogat a la perfeccio, y que no exigiria cap activitat científica; n'hi hauria prou ab l'aplicació de formules previes, y tot aniria com una seda. Aixis se compendria l'especificisme, car ab l'immutabilitat de l'individu y ab la qualitat fixa del element morbigen, l'especific respecte'n tornaria les funcions al seu estat normal. Pero es que tampoc l'element morbigen, agent natural a la fi, poseheix el caracter de persistensa en la seva qualitat. No 'l poseheix, ni pot possehirlo, perque es tambe una accio natural subjecte a totes les transformacions que seguidament s' operen a la naturalesa. Aquesta mutabilitat de l'element morbific la prova l'istoria de la patologia y en totes ocasions l'observació clínica. ¿Perque certes endemies se converteixen en epidemies? ¿Perque circumstancialment els efectes patologies de causes de morbositat, que semblen conegudes, augmenten o disminueixen, son mes o menys intensos y realisen una acció mes

48.—ANALS DE MEDECINA

o menys generalisada an els organismes? ¿Perque accidentalment es mes o menys intensa la virulensa de les infeccions? ¿Per qué, de vegades, fins sembla com aletargada la llur activitat morbigena? ¿Per qué les minces accions específiques que's suposa posseeix la Medicina, molt sovint se demostra son mancades de la tal pretenguda especificitat? Es que'ls elements del problema clinic son abdos variables, es que hi han malalts y no malalties, es que'l cas clinic es sempre una incògnita que sols pot esser desxifrada científicament y no per una vulgar acció d'*art*, an el sentit que li donen els que diuen que la Medicina es ciencia y art.

El metje sols pot esser tal aplicant els principis de la filosofia particularista, o sia determinant en cada ocasió la qualitat dels dos elements del problema clinic: individu y element morbigen. Les deduccions terapèutiques tampoc poden esser tretes de formulismes previs; han d'esser induïdes del ple coneixement dels termes del problema, ab el fi de que responguin a la llur qualitat y afavoreixin la solució natural de la crisi d'anormalitat que portaba a l'organisme.

Axis ja no es tan planer l'exercisi de la Medicina: prescriure un remey, formular una recepta costa ben poc; are, determinar tot un projecte curatiu que respongui als termes del problema clinic, individu y element morbigen, ja es mes dificultós, es ja una vera inducció, es un complert y complexe procés científic, que suposa, altrament, que'l metje posseheix el coneixement complert dels medis que hagi d'utilisar. La curació de les malalties, limitada a l'acció dels agents farmacològics, s'ha d'afirmar que es anticientífica y suposa desconeixement absolut dels problemes biològics. Lo important es formular indicacions precises; y cal dir que les indicacions no les compleixen pas els remeys d'apotecari sols. Es la vida complerta del individu malalt la que ha d'esser objecte de les indicacions, y per axó el projecte curatiu ha d'esser tot lo complexe que l'individualitat clinica exigeixi, no poguentse oblidar may el metje que la naturalesa ja reacciona sempre com cal, y que per tant, es una mala obra entorpir-la aqueixa expontània acció natural, havent el metje d'estudiar-la y coneixer-la, pera afavorir-la y fins completarla. Axó no es espectació; axó es anar de dret al coneixement de la naturalesa pera conscientment usar les seves accions y energies, que al cap de vall, es lo que es la ciencia en general: coneixement de la naturalesa, pera ferne us conscient.

Mes pera l'individualisació complerta del cas clínic hi manca encare quelcom importantíssim. La concepció de la morbositat humana es errada, perquè es parcial. L'anàlisi clínic cerca les pertorbacions orgàniques perquè ja no's creu en malalties sistematitzades en un orgue; progressant quelcom mes son objecte d'inspecció, per alguns, les funcions nervioses, motrius y sensitives; manca, pero, l'anàlisi de les funcions psico-afectives, que s'ha d'afirmar se troven alterades en totes les malalties. A n'els estats morbosos mes greus, a n'aquells que les funcions psico-afectives s'hi troben greument pertorbades, ja s'hi fa notar per didàctics y clínics aquesta anormalitat psico-afectiva; digué'm tot d'una, que no passa d'una constatació de presència, y que en cap cas s'explica el perquè fisiopatològic. La pertorbació psico-afectiva, pero, ho repeteixo, existeix en totes les malalties. Deixant de banda que l'observació experta ho mostra, cal afirmar que per força ha d'esser així pera esser una veritat indiscutible la síntesi psico-orgànica. La finalitat de la funció biològica humana no es altra que l'esser psico-afectiu; la qualitat d'aquest 'esser te relació immediata ab l'individualitat biològica, y per tant ab la qualitat congénita d'aquesta, ab la seva modalitat en plena vida y ab els canvis o modificacions que sofreix. Aixó ningú ho discutirà. N'obstant, tothom s'oblida de determinar l'estat de les activitats psico-afectives a les malalties, podem dir-ne, no francament psico-pàtiques. La fisiopatologia resulta així sempre incompleta. El problema clínic se planteja deficientment y la solució ha d'esser per força defectuosa. Dic ara, de passada, que quan he fet constar la conveniència del coneixement de l'individualitat subjecte del cas clínic, ja volia significar un coneixement complet, psico-orgànic. Molts extrems que'ls metges troben dificultats en resoldre al realisar la funció clínica, troben solució completant l'acte clínic ab l'anàlisi del psiquisme del malalt. Aquest anàlisi precisa mes el diagnòstic, el pronòstic y'l tractament; respecte d'aquest s'ha d'afirmar, que a n'el projecte curatiu hi ha d'esser inclosa la psico-efectivitat. Molts serán els qui considerarán exageració aquest concepte de les morbositats orgàniques que les fa inseparables de pertorbacions psico-afectives; mes els que així ho entenguin cal que demostrin que no hi ha síntesi psico-orgànica, que no hi ha relació funcional entre l'psiquisme y les anomenades fun-

50.—ANALS DE MEDECINA

cions orgàniques, que hi ha un dualisme absolut a la nostra personalitat. Y axó no ho podrán demostrar pas. Haventhi relació funcional psico-orgànica, no haventhi el dualisme absolut que cap escola filosòfica defensa, per forsa s'ha d'acceptar pera les funcions psico-afectives lo que pera les altres funcions se te per indiscutible, axó es: que no haventhi malalties absolutament parcials, ressentintse en mes o en menys les funcions totes de qualsevolga alteració fonamental limitada a un orgue, cal que'l clinic analisi l'estat de totes les funcions del home malalt. Axó se te per indiscutible, doncs, ¿per qué s'exclueixen les funcions psico-afectives? La resposta es senzilla: perque pesa encare a la nostra consciencia el residuu mnemònic del dualisme absolut, que, repetexo, ningú defensa a n'ls nostres temps. Esborrém de la nostra consciencia la concepció dualista, dexémnos guiar per la concepció fisiològica y trobarém natural que'l clinic no dexti cap aparell ni cap funció pera examinar; compendré que's illógic que dexém de banda les funcions cerebrals y que no'ns preocupém de l'element psico-afectiu en la fisio-patologia del cas clinic. Axis com la psiquiatria ha realisat el gran progrés d'invadir el camp de la medicina general, del que la concepció dualista la tenia allunyada, la medicina cal que no exclueixi l'psiquiatria, que l'integri, com integra totes les altres especialitats.

El desconeixement de les pertorbacions psico-afectives que son inseparables de qualsevolga malaltia, es, ja ho som dit, causa d'errades y de l'imperfecte coneixement del cas clinic; es ademés motiu d'inhumanitat. Als malalts se'ls hi dona a cada pas la culpa de moltes actes y petites rareses, y a voltes de fortes tosuderies y extranyes rebeldies, que son determinades per la pertorbació mental que la malaltia ocasiona, o millor dit, que's element fisio-patològic del procés morbós. Desconeixent la veritat el metje pot esser crudel y empitjorar la situació que la mentalitat pertorbada del malalt determina; mes si'l metje interpreta els fenòmens a n'el llur positiu valor, no causarà cap dolor, apaybegarà sofriments, evitarà tribulacions y tot comportantse ab major humanisme realisarà el fi curatiu, ab molta mes facilitat, car inclourà a n'el projecte curatiu indicacions psicoteràpiques, tractament moral, de segurs y intensos efectes a l'psiquisme del malalt y també a les funcions totes del organisme.

La Medicina tant com va essent mes informada pel criteri científic, tant com va essent menys empírica va concretant millor la seva finalitat. Aquesta finalitat no es altra que la que's inseparable de l'home com a individu y com a element social: l'integritat y la perfeccionabilitat de la vida. Diguèm d'un cop que la malaltia es sempre una acció degeneradora, d'efectes casi sempre definitius a l'organisme. Die casi sempre, perque sols limitades perturbacions consecutives a les crisis morbores son susceptibles de regeneració absoluta. Lo que hagi estat, hagi estat, es una aspiració ètica ben lloable, que a la vida de relació humana ab prou feines se la veu realisada, pero que en biologia sí que's pot assegurar que no es jamai una realitat. Tornar les coses al seu esser y estat natural després que un fenòmen qual-sevulga les hagi tresbalsades no pot esser. Per això la curació a n'el sentit de tornar l'organisme a la situació premorbosa es un impossible; per això s'ha d'entendre, que tota malaltia deixa a l'organisme ab un dèficit definitiu d'energies biològiques, dèficit d'intensitat y de calitat; per això s'ha d'entendre que la morbositat es degeneradora. Està clar que en gradacions diferents, que guarden relació ab l'individu y ab el procés morbós. Doncs bé, curar vol dir restituir ab la major aproximació possible els orguens y les funcions al seu estat premorbós; es determinar el mal menor. L'objectiu, pero, es, repetimho, mantenir l'integritat de la vida y perfeccionarla; l'objectiu es doncs evitar les malalties, augmentant la resistencia del individu y disminuint la potensa de les causes de malaltia. Sols pot assolir-se aquest objectiu per la concepció plena de l'acte clinic tal com avans s'ha exposat; essent l'acte clinic un veritable acte científic, pera'l que's necessita el coneixement complet de l'individu y de la causa morbigena. Aquest doble coneixement no sols permet fer diagnòstic y pronòstic científics, no sols ab ell se pot formular un projecte curatiu; d'aquest doble coneixement en naix l'Higiene. No ho es pas l'Higiene una disciplina apriorística; es una modalitat de la Medecina, es una varianta de les aplicacions pràctiques propries de la Medecina; es donar una direcció determinada a les induccions que espontaniament se desgranen del exacte coneixement del problema clinic, entès a n'els termes que avans hem determinat. No vui deixar de dir, que quan parlo d'integritat y de perfeccionament de la vida

52.—ANALS DE MEDICINA

me refereixo a la vida plena de l'home, al seu ésser psico-orgànic.

La Medecina, que l'havem d'entendre com a sinònima de Biologia humana, ha sigut la disciplina que ha determinat l'evolució social de l'humanitat. Totes les transformacions socials, giren al voltant dels avenços de la Medecina. Y com mes ha avançat aquesta nostra ciencia més positiva y efectiva ha anat essent la seva acció social reformadora. Fins ara, aqueixa acció ha sigut inconscient; política y sociològica empíricament y sense donarsen compte han enmotllat les llurs idees y la llur acció en les veritats que ha anat coneixent la Medecina. A n'els nostres temps ja no es d'esma que'ls legisladors s'atempereu a les concepcions bio-socials que la Medecina va formulant; es ja la Medecina que per endavant es la reformadora, es la nostra Ciencia, que per ésser la Ciencia de la vida del home, y per haver arribat a catalogar veritats precises y concretes, invadeix la sociologia y la política pera imposarhi les doctrines naturalistes y pera infiltrarhi elements de coneixement suficients pera realisar induccions sociològiques y polítiques. Essent la Medecina la ciencia de la vida humana, o sia el coneixement complet de la vida del home, per força la Medecina ha d'ésser fonament de totes les disciplines que's refereixin a les activitats humanes. Toca a la seva fi el temps de les lucubracions individualíssimes, pera fonament de sistemes socials y polítiques, de doctrines de dret y de principis econòmics. El mateix problema social es un problema biològic humà y la Medecina serà la que encarrilarà la solució pera lo actual del problema y la direcció que hagi d'empendre l'evolució de perfeccionament de la societat.

Ningú s'atreveix a negar que'l dret penal se troba sotraquejat de bo de bo per les afirmacions fetes per la Medicina, y malgrat que a l'efectivitat es encara mestressa l'escola historica, tota conceptualismes, apriorismes y generalisacions absurdes, científicament el dret penal està ja transformat per la Medicina, que converteix al delinqüent en cas clinic, essent mes humà pera l'home que ha violat la ley y mes defensor de la Societat. Dich cas clinic, a n'el sentit d'individualisar el delinqüent y el delict, a n'el sentit de coneixer científicament l'acte que constitueix una transgressió de la ley.

El dret civil, comensa tambe, dintre l'especulacio científica y en certs pobles a la efectivitat legal, a ésser objecte de grans transformacions per l'influensa de la Medicina, per la que per

endavant poden promulgar-se lleys que sols a copia de temps se constituïrien per dret consuetudinari, ab la ventatja, ademés, d'inclourehi modalitats del dret humà, que la consuetut no concreta, o que per esser d'acció tranzitoria sols per acció científica poden esser efectives.

No cal detallar mes, n'hi ha prou ab repetirho: política, sociologia, dret penal y civil, economia política, problema social, llibertats individuals y colectives, regoneixement de drets inalienables y per dirho d'un cop, tot lo que's refereix a la vida humana, individual, de relació y social, tot se troba y s'hi trobarà cada dia mes, subjecte a l'influensa de la Medicina. Es el triomf de la vida; es la vida que s'imposa y's deslliura de l'opressió dels aprioristics y dels dogmes petrificats. Es la ciencia que substitueix a l'empirisme sociologic y al curanderisme politic de mala fe. Es la victoria de la veritat desfent a la fi les espesses boires de l'ignoransa. Es l'humanisme que deslliurant la vida, conservantla y perfeccionantla evita greus dolors y adueix al minim els sofriments.

L'esdevenir es dels metjes. La Medicina será element indispensable de la cultura humana. Tot lo que en certes epoques han sigut teolecs, enciclopedistes y ara son gent de lleys, ho serán els metjes. La transformació mes grossa que haurá sofert l'humanitat, será la determinada per la Medicina a la totalitat de la vida social. Avans de l'acció efectiva, hi haurá l'acció d'influensa, que ara ja comensa a esser exercida.

Les nostres generacions han de preparar á les vinents pera la realisació plena del llur comés.

..

S'ha parlat d'Escola Biologica Catalana, y no's pot suposar que aqueixa escola hagi de limitar la seva acció a una major perfecció de l'ensenyansa; s'ha de creure que ha de tenir un objectiu mes extens que'l de procurar la vulgarisació dels metodes científics que usen els pobles civilisats, que'l de arribar a l'ensenyansa integral, que'l de europeisar la nostra funció medica. Tot aixó es molt lloable, pero es poc. La ciencia te vida de relacio internacional, y per aquesta vida de relacio assimila a cada nació els avenços d'altri, duhent cada nació els propis a l'assimilació universal. Aixís ho de fer la nostra Escola Biologica, y ho ha de fer de des el comensament, car, tot essent una la ciencia, les modalitats nacionals determinen orientacions dife-

54.—ANALS DE MEDICINA

rentes per les que's descobren mes gran nombre de veritats, y's manifesten aspectes variats dels complexos problemes que ha de resoldre la ciencia. De vegades les escoles prenen orientacions oposades, mes sempre es en benefici de la veritat, malgrat que aquesta sia circumstancial.

De tot lo breument exposat en aquest treball, s'en pot concretar quelcom que puga esser com una direcció científica pera l'Escola Biologica Catalana? Jo'm penso que sí. Ja a saber que benbe original y benbe nova, es impossible hosi l'essencia de cap concepcio. Altrament no ho pretenc pas. Mes anc que no sia tot nou, ni original, tot plegat pot tenir cert caracter d'individualisacio científica que diferenciï una Escola. Una escola sense diferenciacio no es tal escola.

Els fonaments de l'orientacio de l'Escola Biologica Catalana que jo proposo, son: *calitat purament científica de la funció clinica; individualisacio del cas clinic y no malalties; conciença de la valua tranzitoria de l'hipotesi actualista; concedir tanta importansa a l'estudi del subjecte com al dels agents morbigens; síndesi psico-organica; pertorbacions psico-afectives a totes les malalties; projecte curatiu y no indicacions terapeutiques; higiene; accio social de la Medicina.*

Tan de bo que'l contingut d'aquest article demostrï lo encertat d'aqueixa orientacio, que tal com jo la concebeixo me sembla de bona calitat científica y al ensemps propia de la personalitat catalana per damunt de tot analítica y inductiva.

Jo demano, per l'Escola Biologica Catalana, per Catalunya, que sia discutida a n'aquest periodie l'orientació proposada. El meu objecte no es pas que l'orientació de la Medicina catalana sia per mi assenyalada; el meu proposit es qu'en tinga d'orientacio, que sia una Escola nacional diferenciada. Aquesta es la meva deria, pera totes les activitats individuals y socials de la nostra Catalunya.